

Làm Sao Đo Được Cuộc Đời Mình ?

Tôi hôm nọ tôi có đến trường nghe Khánh Như trình diễn hát chung với các bạn trong lớp. Khánh Như bây giờ đã lớn, vài năm nữa là đã lên đại học rồi! Tường chừng như mới hôm qua đây mỗi ngày vẫn còn đưa KN đến lớp mẫu giáo. Nhớ một sáng nào chở nó đến trường, ẵm vào trao cho cô giáo, lên xe đến sở mà lòng cứ lo không biết ngày đầu đi học sẽ ra sao. Rồi mỗi trưa chúng tôi thường chạy đến trường, đứng ngoài xa xa để quan sát xem KN thế nào. Thấy nó trong chiếc áo đồ đứng bơ vơ một mình ở một góc sân, nhìn những đứa trẻ khác chạy giỡn với nhau. Giờ này mà bước lại gặp, thấy chúng tôi chắc KN sẽ mừng vui biết đến chừng nào. Nhưng đứng nhìn một hồi lâu đến giờ chúng vào lớp, chúng tôi cũng trở về lại sở thôi. Ngôi trường mẫu giáo cũ kỹ ấy ngày nào giờ đã bán cho người khác, họ mua và xây lại thành những căn nhà mới và to hơn.

Bây giờ, tôi ngồi đây xem KN cùng với đám bạn bè trung học đứng trên sân khấu hát. Đêm nay là lần trình diễn cuối năm của lớp nên cũng có khá đông phụ huynh đến tham dự. Vài tháng trước, trường KN cũng có một buổi trình diễn nhạc tương tự, lần ấy lớp nó có hát một bài hợp ca khá đặc biệt. Cô giáo lên giới thiệu rằng bài hát này được sáng tác từ một câu kinh Phật giáo, "*Gate Gate Paragate Parasamgate Bodhi Svaha.*" Cả lớp trình diễn theo một lối mới lạ vui tươi, có chen vào những nhịp vỗ tay, dậm chân, cùng tiếng *hallelujah*. Tôi vui khi thấy đạo Phật cũng đã bắt đầu từ từ đi vào đại chúng và giới trẻ Tây phương, bằng nhiều phương tiện khác nhau. Xong buổi trình diễn ấy, KN gặp tôi cười nói, "Con biết hôm nay Ba thích nhất bài hát nào!"

Nhưng tôi không biết Khánh Như có biết tối nay tôi thích nhất bài nào không! Buổi trình diễn cuối năm được kết thúc với bài "*Seasons Of Love*" trong vở nhạc kịch *Rent*. Bài hát ấy có những lời như sau:

*Năm trăm hai-mươi-lăm ngàn sáu trăm phút
Năm trăm hai-mươi-lăm ngàn sáu trăm thời gian yêu dấu
Làm sao ta đo lường được một năm ?
Bằng ban ngày - bằng hoàng hôn
Bằng đêm khuya - bằng những tách cà phê
Bằng tiếng cười - bằng tiếng than
Bằng thước tấc - bằng dặm đường*

*Năm trăm hai-mươi-lăm ngàn sáu trăm phút
Năm trăm hai-mươi-lăm ngàn sáu trăm dự định của cuộc đời
Làm sao ta đo lường được một năm của đời mình ?
Làm sao ta đo được một cuộc đời của anh hay chị ?*

*Bằng những sự thật mà anh đã học được
Hay bằng những lần chị đã khóc
Bằng những chiếc cầu anh đã đốt cháy
Hay bằng cách mà chị đã qua đời*

*Năm trăm hai-mươi-lăm ngàn sáu trăm phút
Làm sao ta đo được một năm của đời mình ?
Tình thương thì sao !
Hãy nhớ đến tình thương
Chia sẻ tình thương, san sẻ tình thương, ban rải tình thương
Hãy đo lường cuộc đời mình bằng những tình thương...*

" *Hãy đo lường cuộc đời mình bằng những tình thương*" Tôi nghĩ, những người có tình thương lớn có thể là những người đôi khi rất ngây thơ khi phải tiếp xử với những bon chen của cuộc đời. Nhưng cuộc đời của họ sẽ mang lại niềm tin cho người khác, và giúp cho cuộc sống chung quanh tươi đẹp hơn, bầu trời xanh hơn, dòng nước trong hơn, và con người xích lại gần hơn. Họ không đo lường cuộc đời mình bằng những thăng trầm, mất còn, hơn thua trong cuộc sống, mà bằng những hạnh phúc họ san sẻ. Một tình thương rộng mở phải có một cái nhìn rất lớn, và một hiểu biết thật sâu.

Bài hát này tôi đã có dịp nghe đâu đó lâu rồi một lần, đơn sơ nhưng có những lời thật đẹp. Dường như thời gian và cuộc đời khiến mỗi lần tình cờ nghe lại, mình lại thấy sâu sắc hơn. Hình như càng thêm tuổi, mình lại càng thấy nó hay hơn. Mà thật vậy, nếu không đo lường cuộc đời mình bằng tình thương thì ta còn biết là gì nữa...

Một Tình Thương Không Chút Gợn

Sáng nay, chúng tôi ghé sang thăm Thầy Viện Trưởng trong dịp Thầy ghé qua vùng này mấy ngày. Tôi nghe kể sức khoẻ Thầy không được như xưa, nhưng nhìn Thầy thấy vẫn vui tươi và lúc nào cũng vẫn nở một nụ cười. Nhớ mới ngày nào, vậy mà Thầy đã diu dắt và hướng dẫn chúng tôi cũng hơn mười lăm năm rồi. Hôm trước gặp Thầy, chị Diệu Phú kể thầy bảo "Xem hình ngày xưa thấy chúng con ai cũng còn trẻ, bây giờ nhìn thấy già hết rồi đó!" Thầy cười. Già hơn xưa và hy vọng chúng tôi cũng có chút khôn khéo hơn

xưa. Nhớ những lần đầu tổ chức khóa tu ở Claymont Court, Thầy sang đây hướng dẫn và tự mình làm hết, lo hết. Từ chuyện chuông mõ, mọi sinh hoạt nhỏ lớn, cho đến chuyện ăn uống. Những ngày ấy chúng tôi không biết lo gì cho ai, có những hôm không dùng được đồ ăn của Trung Tâm, thầy đến hỏi chúng tôi xin vài bao mì gói. Sau lần đó, chúng tôi có "chánh niệm" hơn và đề cử chị Diệu Ngọc đứng ra lo cho Thầy chu đáo hơn. Thuở ấy chúng tôi như một đàn chim nhỏ chưa biết làm gì, chỉ chập chững tập đứng bằng đôi cánh non nớt. Mười lăm năm qua, tuy Thầy ở thật xa nhưng lúc nào cũng giang chiếc tay áo rộng che chở chúng tôi ở bên này những khi trời trở mưa gió. Thầy ít khi giảng dạy những gì xa rời thực tế, lối hành xử của Thầy biểu hiện một tâm từ rộng lớn. Và cả một sự bao dung. Pháp tự của Thầy có nghĩa là một tâm từ thật trong, một tình thương không chút gợn. Thầy không nói nhưng chúng tôi đã học được rất nhiều. Chúng tôi vẫn thích những giờ phút ngồi quây quần chung quanh Thầy, những tiếng cười đầy thương yêu, nuôi dưỡng con đường tu học vẫn còn dài nhiều năm tháng. Như trong buổi sáng hôm nay.

Tôi nhớ có một vị giáo thọ người Hoa kỳ chia sẻ khi bà ta đi hướng dẫn những khóa tu ở Tây phương, bà có thói quen trình bày về phần giới luật ở mỗi cuối khóa tu. Vì khi người ta bắt đầu trở về và tiếp tục cuộc sống thường ngày của mình, giới luật là quan trọng. Và thường thường thì bà trình bày Năm Giới thành lại như là một giới - *nguyện nuôi dưỡng tuệ giác và biểu hiện nó ra thành lòng bao dung và tâm từ*. Bà nói, sống với tâm từ là một biểu hiện của một tuệ giác sâu sắc.

Trong quyển *Ánh Đạo Vàng* cụ Võ Đình Cường có kể một câu chuyện về đức Phật.

"Có lần trên đường tâm đạo sau khi theo đuổi con đường tu khổ hạnh, một ngày nọ Phật kiệt sức, ngài được một cô thiếu nữ, Tu-xà-đa, đến dâng cho một bát cháo sữa. Sau khi dùng xong bát cháo sữa ấy, Phật lấy lại sức khoẻ, ngài hỏi cô Tu-xà-đa

- Hôm nay ta nhờ bát cháo sữa của người mà được mạnh khoẻ như xưa, công ơn ấy ta biết lấy gì đền đáp lại cho người?

Cô Tu-Xà-đa đáp:

*- Thưa ngài! Lòng con là một đoá hoa lan nhỏ bé, chỉ vài giọt sương mai là đủ để tươi thắm rồi. Con không có một mong ước tham cầu nào hết. Con sống không đòi hỏi cũng không từ chối: thân nhiên nhận lấy mọi việc không may xảy đến cho con, không oán trách cũng không trốn tránh. Nhưng bao giờ con cũng tin chắc rằng những điều xảy đến ngày mai sẽ tốt đẹp hơn ngày hôm nay, vì như con đã thấy, những việc ác sẽ gây họa, và những việc thiện sẽ gây phúc. Một hạt giống tốt sẽ mang lại một chuỗi hạt lúa vàng. Luật sống của con chỉ tóm tắt trong hai điều này mà thôi: **bớt dục vọng và thêm tình thương.***

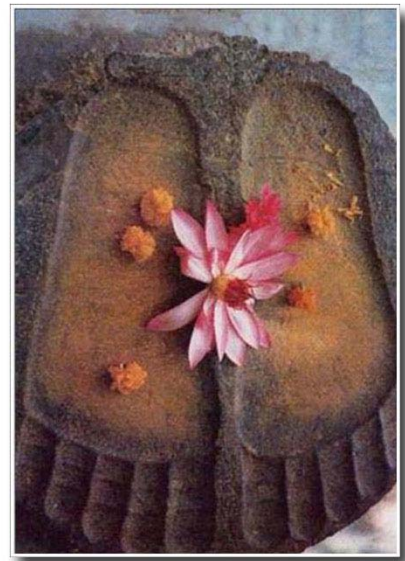
Đức Phật mỉm cười bảo:

- Những gì người nói rất đích đáng. Sự hiểu biết của người không cần kinh sách. Người đi trúng đường không cần ai chỉ bảo, như con bò câu bay trúng hướng một cách tự nhiên. Nhưng trong nhân loại, đếm được mấy người hiểu và sống như thế? Và biết bao người cần phải có kẻ chỉ dẫn! Chính vì thế mà ta đi tìm đạo. Thôi người hãy về đi. Ta chúc người làm tròn phận sự của người. Còn ta, ta sẽ làm tròn phận sự của kẻ đi tìm phương giải thoát cho nhân loại."

Tôi thấy lời chia sẻ của cô Tu-xà-la rất là sâu sắc. "*Luật sống của con chỉ tóm tắt trong hai điều này: bớt dục vọng và thêm tình thương.*" Mà tôi nghĩ rằng thật ra hai điều ấy chỉ là một mà thôi, hễ bớt dục vọng thì ta sẽ có thêm tình thương, và ngược lại nếu ta có thêm tình thương thì ta cũng sẽ bớt đi dục vọng. Tình thương đâu có khác gì với tuệ giác phải không bạn?

Measure your life in love

Trời mùa này đang bước sang hè. Ở sở tôi làm có một hồ nước mà vào mùa này, những ngày yên gió, trời, lá và nước làm thành một bức tranh thật tĩnh lặng. Mặt hồ phẳng im in hình bầu trời xanh cùng mây và lá. Trưa nào tôi cũng ra nơi đây ngồi trên chiếc băng gỗ hoặc đi thiền hành. Những ngày mát tôi đi thiền hành quanh hồ, bước lên những chiếc lá thu năm ngoái trên con đường nhỏ và nhớ đến bài hát ấy. "*Five hundred twenty-five thousand six hundred minutes. Five hundred twenty-five thousand journeys to plan. How do you measure the life of a woman or a man?... How about love? Measure your life in love... Remember a year in the life of friends.*"

Hơn hai ngàn năm trăm năm trước có một người thật sự tin rằng tình thương là năng lượng của sự sống và hạnh phúc. Ngàn năm sau, có những xuân, hạ, thu, đông... rồi lại xuân. Vòng xoay vẫn tiếp tục. Cuối mùa xuân trời thường có những cơn mưa bất chợt, tôi thấy tình thương là mỗi hạt nước mưa, rơi xuống làm tươi mát cỏ lá và làm đẹp thêm cuộc đời này. Trong một ngày mưa, chúng ta thường có dịp ngồi yên lại nhìn những hạt mưa bay bay bên khung cửa sổ cuộc đời và nghĩ lại quãng đường mình đã đi qua. Và làm sao ta đo lường được cuộc đời của mình bạn nhỉ? Chỉ có thể bằng những tình thương, phải không bạn?

Nguyễn Duy Nhiên